

A person is standing on a rocky path in a misty forest. The sun is shining through the trees, creating a bright glow. The overall atmosphere is serene and somewhat mysterious.

MICHAEL FINKEL

POUSTEVNÍK

**27 LET SÁM
MIMO CIVILIZACII!**

Poustevník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz



Michael Finkel
Poustevník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA



MICHAEL FINKEL

POUSTEVNÍK

**27 LET SÁM
MIMO CIVILIZACI**

Památce

Eileen Myrny Bakerové Finkelové

„Na světě je tolik věcí, které nepotřebuji!“

– Sokrates, přibližně 425 let před naším letopočtem

1

Hubené pokroucené stromy se proplétají mezi Křovisky a nestvůrnými balvany. Jejich kmeny jsou všude poházené jako polámané špejle. Nevedou tu žádné cesty. Vyznat se tu je téměř nemožné, prodírat se mezi pichlavými větvemi je utrpení a za tmy se místo mění v nedobytnou pevnost. Tak tehdy vypadal kraj, v němž žil poustevník... A tak vypadá i dnes.

Noc, to byla ta chvíle, kdy poustevník vycházel. Čekal pokaždé až do půlnoci, pak si nahodil na záda batoh, vzal pytel s lupičským náradím a vyrazil z tábora. Na krku se mu na řetízku houpala kapsní svítilna, skoro na nic ji ale už stejně nepotřeboval. Zpaměti si dokázal vybavit každý krok, který musel udělat.

Proplétal se lesem jako přízrak, jako duch. Přesně a elegantně, bez jediné chybičky, točil se ze strany na stranu jako baletka, vykročoval si... a jen málokdy mu pod nohou zapraskala zlomená větvička.

Bylo to tak i tu noc, kdy se všechno změnilo...

Na zemi se tehdy ještě všude válely hromady sněhu, už ale prohlo-
dané žárem slunečních paprsků jako ementál a špinavé, promíchané

s blátem – bylo jaro, kdesi uprostřed Maine. Poustevník se jim obratně vyhýbal. Přeskakoval z kořene stromu na kámen a z kamene na kořen stromů. Nezanechával za sebou žádnou stopu.

Stačila by totiž jedna jediná neopatrně zanechaná šlápěj, aby od tud poustevník musel navždy odejít. A toho se bál! Žít v utajení... to je věc křehká a snadno rozbitelná. Jakmile se na jejím povrchu objeví jediný kaz, je zničená navždy. A takovým kazem, takovou prasklinou se mohl stát jeden jediný otisk boty, o tom byl poustevník přesvědčený, a proto za sebou otisky prostě nenechával. Bylo by to příliš riskantní. Jako duch klouzal mezi jedlovcovými křovisky a javory, mezi bílými břízami a jilmy, až konečně stanul na kamenitém břehu zamrzlého rybníka.

Ten rybník má jméno. Říká se mu Malý rybník, ještě častěji ale Malý severní rybník, nic z toho ale poustevník stejně nevěděl. Pro sebe si totiž oloupal svět na tu nejzákladnější podstatu, až na jeho samu esenci. A jména, ta nejsou esencí. Poustevník znal roční doby, ty znal důvěrně a v každém jejich nejniternějším záchvěvu. Znal fáze měsíce. Tehdy zrovna ubýval, už ho zbývala méně než polovina. Obvykle poustevník čekával až na nov – čím byla noc temnější, tím lépe se cítil –, tenkrát už ho ale vyhnal hlad. Věděl, kolik je hodin. Měl staré mechanické hodinky s ručičkami, jež neustále sledoval, aby měl jistotu, že se stihne vrátit dříve, než se rozední. Věděl, kolik je hodin, bez toho, aby o tom dlouho přemýšlel, ale neměl tušení, který je rok. Nebo desetiletí.

Původně měl v plánu přejít po pevném ledovém krunýři poutajícím vody rybníka, když k němu ale dorazil, musel to přehodnotit. Den byl totiž relativně teplý, pár stupínek nad bodem mrazu (jak se měří teplota, to poustevník také věděl), a zatímco dřepěl v táboře,

počasí ho zrazovalo a zrazovalo, až nakonec úplně zradilo. Pokud chcete někam proniknout nepozorovaně, je pevný led darem z nebes, jakmile ho ale polaskají sluneční paprsky, takže na povrchu změkne, zůstanou v něm otisky všem na očích.

Takže zase zpátky. Zase do kraje kamenů a kořenů stromů. Poustevník po nich poskakoval jako dítě hrající panáka, poskakoval celé míle, kolem Malého severního rybníka až na nejdálčenější konec vlastního Severního rybníka. Cestou minul několik chatek, skromných prázdninových domků sbitých z nenatřených desek, teď, mimo sezonu, pevně uzamčených. V mnoha z nich už přesto poustevník byl, teď na to ale nemyslel. Šel stále dál a dál, ještě hodinu, celou dobu se snažil nezanechávat za sebou ani šlépěj ve sněhu nebo zlomenou větvičku. Už tudy šel mnohokrát a šlápl tolikrát na stejně kořeny, že je úplně ohladil. I kdyby to stopař, který by se ho snažil sledovat, věděl, stejně by nic neviděl.

Zastavil se až těsně před místem, kde by cesta tak jako tak končila. Před letním táborem U Borovice. Ten byl tehdy samozřejmě taky zavřený, lidé, kteří se o něj starali, ale v jeho okolí nechali spoustu věcí, které se poustevníkovi mohly hodit. V kuchyni mohlo být nějaké jídlo, zbytky po skončené sezoně. Muž stál ve stínu stromů a pozorně si tábor prohlížel. Očima zkoumal ubytovnu, dílny, jídelnu... Nikde nikdo. Ano, na pozemku stálo pár aut, ale tak to bylo pořád. Poustevník přesto pořád čekal. Nikdy nemůžete být dost opatrní...

Konečně měl pocit, že už je to bezpečné. Po celém táboře byla sice nainstalována pohybová čidla a kamery, všechno to zde bylo rozmístěno vlastně jenom kvůli němu, poustevníkovi to ale bylo pro smích. Věděl, kde čidla a kamery jsou a co sledují, takže prostě stačilo jenom držet se mimo ně. Poustevník klikoval táborem, až doběhl

ke kamenu s nezaměnitelným tvarem. Převrátil ho a vytáhnul zpod něj klíč. Strčil ho do kapsy – jeho chvíle teprve přijde. Prudce zatočil k parkovišti a jedny po druhých vyzkoušel dveře stojících aut. Pickup Ford nezlamal. Poustevník bliknul svítilnou a nahlédl dovnitř.

Bonbony! Ty se hodily vždycky. Deset roliček pestrobarevných sladkých tablet nacpaných do držáku na pití. Poustevník si je nacpal do kapsy. Přibral i nepromokavé pončo, pořád ještě v původním obalu a postříbřené analogové hodinky Armitron. Nebyly moc drahé, rozhodně tak aspoň nevypadaly. A to na nich bylo dobré. Poustevník měl totiž svůj morální kodex, a drahé věci nekradl. Jakékoliv další hodinky se ale hodily. Když žijete pod otevřeným nebem, ze kterého padá déšť a sníh, hodinky odcházejí.

Proplížil se okolo několika dalších kamer, které by na něj zareagovaly, kdyby už dávno nepřišel na to, jak se jim vyhnout, a zastavil se u zadních dveří jídelny. Teď byl čas sundat si plátěný vak – původně sloužil někomu, kdo si v něm nosil tepláky a tenisky do fitka – a vytáhnout z něj lupičské náradíčko. Měl tam pár špachtlí, škrabku na barvu, Leathermanovy univerzální kleště se spoustou ostří a nástavců, několik dlouhých plochých šroubováků a také tři náhradní svítilny. Tyhle dveře dobře znal – kdyby se snažil, našel by na nich škrábance a promáčkliny, jak je otvíral už v minulosti, takže rovnou popadl šroubovák a zarazil ho do škvíry mezi dveřmi a rámem, co nejbliže kouli sloužící místo kliky. Stačil jeden zkušený pohyb, dveře se otevřely a on opatrně vklouzнул dovnitř.

Se zapnutou svítilnou v zubech prošel velkou táborovou kuchyní. Kužel světla poskakoval po lesknoucí se nerezové oceli, bloudil mezi držáky pod stropem, na nichž visely hrnce a pánve. Poustevník zatočil doprava, pět kroků, a stál u spižírny. Sundal si ze zad batoh a začal

studovat kovové police. Jako první mu pod ruku padly dvě plechovky kávy. Následovaly nějaké tortellini, sáček marshmallows, energetická tyčinka a sáček bramborových lupínků Humpty Dumpty.

To ale nebylo to, kvůli čemu sem přišel. To, po čem opravdu toužil, bylo na opačném konci kuchyně, a tak tam zamířil. Vytáhnul z kapsy klíč, který našel v úkrytu pod kamenem, a zastrčil ho do zámku v klíce na dveřích velkého mrazáku, samostatné místnosti, v níž panoval mráz. Ke klíči byl připevněn přívěsek v podobě plastového čtyřlístku, jeden jeho lístek byl ale částečně ulomný. Snad mu tříapůllístek taky přinese štěstí, doufal. Stisknul kliku a vstoupil do mrazáku... a konečně se dočkal odměny za celou tu noční misi, kterou až doposud absolvoval.

Byl hladový. Byl hladový tak moc, že to pro něj začínalo být vražedné. Ve stanu, v němž byl jeho jediný domov, měl už jenom pár krekrů, trochu mleté kávy a několik balíčků umělého sladidla. To bylo všechno. Udělal chybu, čekal moc dlouho. A kdyby čekal ještě déle, riskoval by, že začne slábnout. Bloudil teď paprskem světla po zmrzlých placíčkách syrových hamburgerů, kolech sýra, po pytlích plných klobás a šrůtcích slaniny. Srdce mu poskakovalo a žaludek pěl hladovou píseň. Poustevník se vrhl k jídlu a začal ho cpát bez ladu a skladu do batohu.

2

Terryho Hughese vzbudila žena tím, že do něj dloubla, hned vzápětí to ale uslyšel i on sám. Pípání! Vymrštil se z postele jako uvolněná pružina, náhle úplně vzhůru. Rychlý pohled na monitor, a už se řítit ze schodů. Ano, všechno bylo na svém místě: pistole, silná baterka, mobil, pouta, boty. Služební opasek. Služební opasek? Ne, na ten neměl čas, tak ho nechal ležet, naskočil do teréňáku a vyrazil.

Přímo na Dubový hřeben, potom půl míle doleva a pak sešlápnot plyn, jak se cesta svažovala k táboru U Borovice. Reflektory včas vypnul, motor ale pořád řval, tak zastavil, nechal stát auto stranou a vyškrábal se z kabiny. Dál pokračoval pěšky, jak nejrychleji mohl, bohužel ale mnohem pomaleji, než byl zvyklý. To, že si nevzal opasek, se ukázalo být jako hodně špatný nápad. Měl teď plné ruce všech těch krámů, na které jindy nemusel myslet, a to ho zdržovalo.

Cestou k jídelně se musel vyhýbat velkým kamenům a proplétat se mezi stromy. A teď se krčil pod oknem. Srdce se mu v hrudi třepotalo jako vyplašený kolibřík. Od okamžiku, kdy se vymrštil z postele, do chvíle, kdy se přikrčil pod tímhle oknem, uběhly jenom čtyři minuty.

Hughes se nadechl. Opatrně pozvedl hlavu a zamžoural skrz okno, pokoušel se zrakem proniknout tmou vládoucí v táborové kuchyni. A pak ho uviděl! Postavu nesoucí baterku, jejíž bledý paprsek se prodíral otevřenými dveřmi velkého mrazáku. Mohl to opravdu po všech těch letech být on? Musel to být on! Hughes měl sice na sobě pořád ještě kalhoty od pyžama, přesto se poklepal po boku, jestli mu tam visí pouzdro s pistolí. Ano, bylo tam. A v něm jeho spolehlivý průvodce, malý Glock .357 SIG.

Nabitý.

A odjištěný.

Paprsek světla zesílil a Hughes se napjal. Z prostoru mrazírny vyšel muž, táhl za sebou plný pytel. Vypadal ale úplně jinak, než Hughes očekával. Jednak byl o dost větší, než si myslel, že bude, to byla ale jenom jedna věc. Byl taky o hodně čistější a měl hladce oholené tváře. A na nose mu seděly takové ty legrační brýle, co podle nich v seriálech, které dávají v televizi, na první pohled poznáte magory, kteří se raději než se ženskými baví s počítači. Na hlavě měl ten chlápek vlněnou lyžařskou čepici a v kuchyni se procházel, jako by byl v nákupáku a vybíral si, co si dá zítra k obědu.

Hughes si dovilil se na okamžik oddat pocitu sebeuspokojení. V životě policajta se najde jen málo okamžiků, které za to opravdu stojí. To za ty roky už seržant Hughes věděl zatraceně dobře. Naučilo ho to těch osmnáct let, co chytal pytláky v Maine, i ty roky předtím, kdy na sebe nechal jako mariňák řvát nafrněné oficíry. Už toho měl za sebou tolik, že kdyby se uděloval doktorát za zbytečnou práci, slepé uličky a vyplňování nesmyslných lester ve třech kopiích, psal by Ph.D. za jménem už dávno. Ale ano, stejně tak dobře věděl, že čas od času do sebe kolečka zapadnou, všechno zafunguje jako namazaný

stroj a za všechnu tu frustraci, za všechnu tu buzeraci, za všechny ty šaškárny se člověk dočká sladké odměny.

Bylo to už několik týdnů, co se Hughes pevně rozhodl, že toho bylo právě tak dost a že je načase ukončit poustevníkovu vládu. Poustevníkovu tyranii. Škoda jen, že žádná z obvyklých policejních metod nefungovala. To se za toho uplynulého čtvrt století ukázalo být jasné jako facka. Už to bylo pětadvacet let, co se ho čas od času tu jedna, tu druhá kancelář šerifa (poustevník se totiž potuloval na hranici dvou okresů), tu státní policie, tu lesní správa pokoušely dostat. A výsledek? Nic. Nepomohli stopaři-pátrači, letecký průzkum ani daktyloskopie. Dokonce se ani nepřiblížili zjištění toho, jak se poustevník doopravdy jmenuje! Hughes se ale rozhodl neskončit stejně jako jeho předchůdci. A pustil se do práce. Hodiny strávil debatami s nejspičkovějšími odborníky na ochranné systémy, diskutoval se soukromými detektivy a radil se s kamarády z armády. Ale nic, nic s čím přišli, neuspělo.

Nakonec pomohli známí z hraniční hlídky, kteří sloužili v Rangeley na nedalekém přechodu mezi Maine a kanadským Quebecem. Jeden z kluků se zrovna vrátil ze školení o nových technikách sledování a střežení a s očima navrch hlavy bájil o nejposlednějších přístrojích, které mají zachytit lidi, co se chtějí tajně dostat přes hranice. Systém přísně tajný, nákladný a příliš složitý na to, aby ho zvládl bývalý mariňák honící pytláky. Zkrátka ideální. Čím nedosažitelnější to bylo, tím více to Hughes chtěl. A když zatahal za pár nitěk a vlastní krví podepsal prohlášení, že nikdy nikomu a za žádných okolností neprozradí, jak ta věc funguje, napochodovali do kuchyně U Borovice tři agenti pohraniční policie.

Jeden senzor schovali za výrobník ledu, druhý na automat na výrobu džusu. A řídicí jednotku, do které přicházela „data z terénu“,

strčili Hughesovi domů, hned na schody. Pokud se rozpípal alarm, byl slyšet po celém domě, ať už by byl Hughes zrovna kdekoliv. Hughes se zapřísáhl, že se s přístrojem naučí tak dokonale, že nad ovládáním nebude ani muset uvažovat.

To všechno bylo ale pořád málo. Aby chytil poustevníka, nemohl si dovolit udělat ani jednu chybu, ani tu nejmenší chybičku. Stačil by jeden jediný zvuk, jedno bliknutí světla, když by se blížil, a prozradil by se. A všechno by bylo v háji. Nabífloval si proto polohu všech pohybových čidel v táboře, vybral si místo, kde bude nejlepší odstavit auto, a pak cvičil. Učil se co nejrychleji dostat se ze svého domu do tábora, opakoval to do zblbnutí, a byl pokaždé o pár vteřin lepší. Naučil se spát na jedno oko a se vším nářadíčkem vyloženým u postele – to, že si, když opravdu došlo na věc, nevzal služební pás, do něhož by to všechno zavěsil, jenom dokazovalo, že přes to všechno zůstal pořád člověkem. Vraťme se ale zpět. Když dokončil „výcvik“, čekal. To trvalo dva týdny. A pak se konečně ozvalo zapípání, jako první ho uslyšela Kim. Bylo to krátce po jedné hodině v noci.

Stačilo málo: připravit past, naučit se ji používat..., a mít štěstí. Hughes mžoural přes okraj parapetu a sledoval lupiče, jak si pokojně plní vak. Všechno bylo jasné, splést se nemohl. Přistižen při činu! A to přímo tady, U Borovice. Tábor tu postavili pro postižené děti a dospělé, byla to nezisková organizace, fungující jenom díky darům. Hughes sem často chodíval jako dobrovolník, s táborníky v Severním rybníku lovil okouny. Co za lidskou zrůdu mohla znovu a znovu okrádat postižené?

Hughes se v podřepu, aby nebyl vidět, vydal dál od budovy a vytáhl mobil. Lesní strážci jsou vlastně taková fořtová, jejich úkolem není bojovat s lupiči, mnohem častěji honí pytláky a hledají ztracené

turisty, takže šachová partie, kterou Hughes rozehrál s poustevníkem, byla jenom jeho soukromá iniciativa. Měl teď v úmyslu zavolat na maineskou státní policii a nechat se přepojit na policistku Diane Vanceovou, která toužila dostat poustevníka stejně jako on sám. Hughes a Vanceová absolvovali akademii ve stejný rok a téměř dvacet let už byli kolegové. Hughes se rozhodl, že Vanceové poskytne tu čest zločince zatknout a odvést do chládku. A taky vyplnit všechny ty zatracené papíry. Hughes domluvil a vrátil se na svůj post pod oknem, odkud dál sledoval neznámého zločince.

Chlápek si mezitím nacpal pytel k prasknutí a teď si ho nahazoval na ramena. Potom vyšel z kuchyně a ztratil se Hughesovi z dohledu kdesi v temnotě jídelny. *Jde ven!* došlo Hughesovi. A jinými dveřmi než těmi, kterými vlezl dovnitř. Hughes se jako blesk přemístil do prostoru B, odkud měl dobrý výhled na místo, k němuž podle jeho odhadu poustevník mířil. Dveře ven byly stejně jako všechny ostatní vedoucí z jídelny natřené třešňově červenou barvou, futra byla zelená. A Hughes byl před nimi – sám a bez kohokoliv, kdo by mu kryl záda, jenom vteřiny ho dělily od střetu s někým, z koho se mohlo vyklubat vražedné monstrum. Byla to jedna z těch chvil, kdy se láme chleba a z mužů se stávají muži.

Připravil se na to, k čemu muselo dojít – k rvačce, při níž poteče krev, možná i k přestřelce. Hughesovi už sice bylo čtyřiačtyřicet, pořád byl ale ve formě, jako když sloužil u námořní pěchoty, měl svaly boxera, plíce nekuřáka, ostře řezané rysy a na hlavě sestřih. Na maineské policejní akademii externě přednášel boj muže proti muži. V žádném případě se teď nestáhne zpátky. To, že navždy ukončí řádění zločince, vyvážilo veškeré nebezpečí, které kvůli tomu bude muset podstoupit.

Lupič musí být válečný veterán, to bylo Hughesovi jasné, takže se dalo čekat, že bude ozbrojený a nebezpečný. Mohl mít stejně dokonalé zkušenosti s bojem zblízka, jako měl s životem v lese. Hughes zaujal pozici hned vedle třeshňově červených dveří, v pravé ruce glock, v levé baterku, zády se tiskl ke zdi. Čekal, myslí mu probíhal celý jeho život, dokud nezaslechl tichounké *click* a neviděl, jak se pohnula klika dveří.

Lupič vystoupil ze dveří jídelny, Hughes škubnul baterkou a zasvítíl jí přímo do mužových očí. V témže zlomku vteřiny mu přitiskl hlaveň své bouchačky ráže 0,357 palce ke kořeni nosu. Na okamžik ztuhl s oběma rukama napřaženýma před sebou – baterku držel nad pistolí –, když si náhle uvědomil, jak blízko je k zabijákovi, který se na něj může kdykoliv vrhnout a pokusit se ho odzbrojit. Okamžitě odskočil dozadu, nepřestáváje na zločince mířit, a vykřikl.

„Na zem! Na zem! Na zem!“

3

Diane Vanceová se hnala k táboru U Bořovice s plynem sešlápnutým až k podlaze. Nepřestávala myslet na to, v jak strašném nebezpečí se právě teď Terry Hughes nachází. Bez kohokoliv, kdo by mu kryl záda, čelí muži vyznačujícím se ďábelskou schopností kdykoliv zmizet. Dělal, co mohla, přesto byla v duchu smířená s tím, že až dorazí na místo, bude ten chlap už zase pryč. Nebo že to bude ještě horší. Mnohem horší. Poustevník mohl mít totiž zbraň. A pokud by ji měl, určitě by ji neváhal použít. Diane s tím počítala, a vzala si proto neprůstřelnou vestu. Byla si skoro jistá, že Hughes tak předvídavý nebyl.

Vanceová minula mechově zelený teréňák maineské lesní strážce a zamířila přímo k táborové jídelně. Po nikom ani vidu, ani slechu. Vylezla ze služebního auta a roztřeseným hlasem zavolala: „Seržante Hughesi! Seržante Hughesi!“

„Deset čtyřicet šest!“ uslyšela konečně udýchanou odpověď a ulevilo se jí. V kódu maineské státní policie tato trojice čísel sdělovala, že podezřelý je zadržený a bezpečně zajištěný. Obešla roh budovy

a uviděla ho, ležel na břiše v hromadě nejrůznějšího jídla poházeného všude kolem, ruce měl za zády. Poté co muže Hughes překvapil, překvapil zloděj naopak jeho – tím, že okamžitě udělal to, co po něm chtěl, a lehl si bez jakéhokoliv odporu na studený beton. Pokud ale Hughes Vanceová tvrdil, že má podezřelého bezpečně zajištěného, tak trochu přeháněl. Muž měl totiž na sobě tlustou zimní bundu s tak vycpanými rukávy, že se Hughesovi nepodařilo dát mu na zápěstí pouta. Vanceová byla připravená mnohem lépe, vrhla se na znehybnělého zločince a nasadila mu svá pouta. Deset šestačtyřicítka se konečně dočkala svého naplnění.

Oba strážci zákona muže nejprve posadili a potom mu pomohli se postavit. Vytáhli mu z kapes všechno, co v nich skrýval – hromadu pestrobarevných bonbonů, hodinky Armitron a přívěsek na klíče v podobě polámaného čtyřlístku. Potom stejně důkladně propátrali jeho zavazadla – batoh a pytel na cvičební potřeby. Co kdyby tam skrýval zbraň? Mohl to být pumový atentátník, terorista a vrah... možné bylo úplně všechno. Jediné, co zbraň aspoň vzdáleně připomínalo, byly Leathermanovy univerzální kleště. Měly gravírovanou rukojeť s vyrytým nápisem, podle kterého byly pořízeny roku 2000, tedy před třinácti roky, právě pro tenhle tábor.

Muž se řídil pokyny obou strážníků, ale na žádnou otázku neodpovídal. Také se vyhýbal jakémukoliv očnímu kontaktu. Odpověď na otázky nepřinesla ani osobní prohlídka. Zločinec neměl žádný doklad, podle kterého by se dal identifikovat, pouze peněženku s kamuflážním vzorem na suchý zip, ve které byl štůček dolarovek. Peníze byly od pohledu staré, některé bankovky už začaly plesnivět.

Prěstože bylo pozdě, dvě hodiny ráno, zavolal Hughes řediteli tábora U Borovice, Harveymu Chesleymu, který mu nadšeně slíbil, že